

5. Strona tytułowa planowanej publikacji J. Wernera *De triangulis sphaericis* z przedmową G. J. Retyka, Kraków, Drukarnia Łazarzowa, 1557 (Biblioteka Jagiellońska, Cim. 8274)

manista, był wykładowcą greki, retoryki, poetyki, studiował hebrajski i kabałę. Academia Bocchiana, którą w połowie XVI stulecia założył w Bolonii, prowadziła także działalność wydawniczą, a pierwszą książką, którą opublikowała w roku 1555, był tom *Symbolicae questiones* – dzieło religijne renesansową ideę „serio ludere”, kolekcja kompozycji emblematycznych, na które każdorazowo składała się ilustracja (autorem miedziorytów w tomie był Giulio Bonasone), motto i łacińska subskrypcja¹². Książka

Bocchiego, wydana po raz drugi w roku 1574, cieszyła się pewną sławą wśród szesnastowiecznych czytelników, choć nigdy nie zyskała popularności pracy Alciatusa (który zresztą, podobnie jak Erazm, był dobrym znajomym Bocchiego) i tylko nieliczne z zamieszczonych w niej rycin kopiowano w późniejszych zbiorach emblematów¹³.

Sygnet z obeliskiem (il. 6) stosowano w Drukarni Łazarzowej od roku 1583¹⁴, a decyzją Jana Lazaridesa Januszowskiego, by znakiem rozpoznawczym swej

¹² L. Bolzoni, *The Gallery of Memory. Literary and Iconographic Models in the Age of Printing Press*, Toronto 2001, s. 123–124.

¹³ E. S. Watson, *Achille Bocchi and the Emblem Book as Symbolic Form*, Cambridge 1993, s. 72.

¹⁴ Obszerniej o źródłach i wymowie godła oficyny Jana Januszowskiego piszę w pracy *Obelisk jako sygnet Drukarni Łazarzowej – źródła ikonograficzne i ideowe*, *Terminus*, 9: 2007, z. 1, s. 75–96.